

ΙΣΛΑΜ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
– Publication date: 13 December 2015

Η ατυχής γεωγραφία της Ελλάδος, η οικονομική και κοινωνική της κατάρρευση, η αποικιακή κηδεμονία που της έχει επιβληθεί από τους δανειστές και η ανικανότητα της σημερινής κυβέρνησης να προστατεύσει τα σύνορα της χώρας συνθέτουν μια ζοφερή εικόνα που δεν πρόκειται να αλλάξει χωρίς ριζοσπαστικές κινήσεις.

Λόγω γεωγραφίας, η Ελλάς δεν έχει το προσόν των κοινών συνόρων με τον ευρωπαϊκό πυρήνα. Ως εκ τούτου, είναι εκτεθειμένη σε σοβαρότατες απειλές διότι οι «φίλοι» μας στην ΕΕ πιστεύουν, όχι χωρίς λόγο, ότι οποιαδήποτε δυσάρεστη εξέλιξη εξ αιτίας της εισβολής των παρανόμων μεταναστών μπορεί να συγκρατηθεί εντός των ελληνικών συνόρων αφού οι βόρειοι γείτονες έχουν ήδη λάβει τα μέτρα τους (και στην χειρότερη περίπτωση μπορούν να ενισχυθούν υλικά από τους «εταίρους» στην συνοριακή γραμμή).

Για να υπάρξουν προϋποθέσεις ουσιαστικής άμυνας κατά της διείσδυσης της ισλαμικής τρομοκρατίας -- ή, όπως επιμένουν οι «πολιτικά ορθοί», κατά της απειλής που συνδέεται με την «ριζοσπαστικοποίηση» των ισλαμικών θυλάκων στην Ευρώπη -- πρέπει πρώτα να ληφθούν οι εξής αποφάσεις:

ΠΡΩΤΟΝ: Φύλαξη συνόρων με γενική κινητοποίηση των Ενόπλων Δυνάμεων. Μαζική ανάπτυξη μονάδων Στρατού Ξηράς στα χερσαία σύνορα με την «φίλη» νεό-Οθωμανική Τουρκία, χώρα με πρωταγωνιστικό ρόλο στην ισλαμική τρομοκρατία, και κατάσταση συναγερμού στο Πολεμικό Ναυτικό. Θαλάσσιες περιπολίες που θα αποβλέπουν **κατά προτεραιότητα** στην αποτροπή και **όχι σε «ανθρωπιστικές επιχειρήσεις».**

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Αλλαγή των μεθόδων «φιλοξενίας» κατά τρόπο που θα μειώνει την ανεξέλεγκτη εξαπόλυση των παρανόμων στις ελληνικές πόλεις (δηλαδή, κυρίως, στην Αθήνα). Επειδή η ανικανότητα των ελληνικών αρχών να χρησιμοποιήσουν ουσιαστικά τα τεχνικά μέσα καταγραφής που τους παρέχονται (λόγω ανάγκης και όχι «αδελφικής αλληλεγγύης» από την ευρωπαϊκή «ένωση») ο περιορισμός των παρανόμων αποτελεί κρίσιμη προτεραιότητα ώστε να αποφεύγεται η επικίνδυνη διασπορά τους στον ελληνικό χώρο αφού πλέον η απορρόφηση τους από την «ανεπτυγμένη» Ευρώπη γίνεται προβληματική.

ΤΡΙΤΟΝ: Απόρριψη αυτού που αποκαλείται «μοντέλο σκέψης» το οποίο δίνει απόλυτο έμφαση στην «εφαρμογή των συνθηκών» και στην ένοχη σιωπή στις συνεχείς και απεριόριστες κατηγορίες που εκτοξεύονται από επίσημα χείλη κατά της Ελλάδος σε σχέση με την «διαχείριση» των παρανόμων. Με τις περισσότερες χώρες της ΕΕ να απορρίπτουν πλέον αδίστακτα το «ξέφραγο αμπέλι» που μέχρι χθες αποτελούσε την επίσημη θέση των Βρυξελλών και της Γερμανίας, δεν υπάρχει **κανείς ουσιαστικό λόγος** για την Ελλάδα να εξακολουθεί τον παπαγαλισμό των «συνθηκών» και όλων των άλλων ανοησιών της

πολιτικής ορθότητας.

Η ισλαμική «ριζοσπαστικοποίηση» έχει πλέον αναγνωρισθεί ως η *de facto* στρατηγική απειλή κατά της ευρωπαϊκής ισορροπίας. Δυστυχώς, η παρούσα πολιτική κατάσταση της Ελλάδος δεν επιτρέπει την αποδοχή της απειλής ως **κατευθυντήριο κριτήριο της εθνικής ασφάλειας και αμύνης**. Οι ελαφρόνοιες που εκτοξεύονται καθημερινώς από τους υποτίθεται υπευθύνους για την ασφάλεια και την προστασία του ελληνικού λαού δημιουργούν δικαιολογημένο φόβο για έκρηξη απρόβλεπτων διαστάσεων. Όπως η σελίδα αυτή δεν έχει πάψει να προειδοποιεί εδώ και πολλά χρόνια (και να επαληθεύεται από τα γεγονότα) η διείσδυση της ισλαμικής τρομοκρατίας δεν αντιμετωπίζεται με διαλέξεις, «στρογγυλά τραπέζια», και συσκέψεις της «ομάδας πολιτικού σχεδιασμού», αλλά με σκληρές αποφάσεις και την αποφασιστική εφαρμογή τους.

Είναι επίσης αναγκαίο να εγκαταλείψουμε τις διάφορες μυθολογίες που αναπτύχθηκαν ήδη από την δεκαετία του '70 με τον αδικαιολόγητο, πολιτικά και στρατηγικά, εναγκαλισμό των Παλαιστινίων και της συνεχούς επίκλησης μιας «ελληνοαραβικής φιλίας» που είχε και έχει ελάχιστα ερείσματα στην πραγματικότητα.

Οι μυθολογίες αυτές περιλαμβάνουν και την υποτιθέμενη καλή θέληση των μουσουλμάνων που έχει κερδίσει η Ελλάδα συμμετέχοντας στις ονομαζόμενες «ειρηνευτικές» επιχειρήσεις (δηλαδή στις δυτικές στρατιωτικές επεμβάσεις σε χώρες όπως το Αφγανιστάν) εξ αιτίας των ανθρωπιστικών δραστηριοτήτων των ελληνικών τμημάτων που ποτέ δεν έλαβαν μέρος σε πολεμικές επιχειρήσεις. Οι ανθρωπιστικές δραστηριότητες είναι γεγονός πλην όμως ο παράγων καλής πίστεως, οπωσδήποτε παρών μεταξύ των επί τόπου ευεργετημένων, **δεν παρέχει καμιά απολύτως εγγύηση** κατά της τακτικής των «μοναχικών λύκων» του παγκοσμίου ιερού πολέμου που ο Ισλαμισμός έχει κηρύξει κατά της Δύσεως.

Κρίνοντας από την στάση των ελληνικών κυβερνήσεων ανεξαρτήτως «δεξιάς» και «αριστεράς» οι προβλέψεις για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του τεράστιου κινδύνου που αντιπροσωπεύει η έκρηξη της ισλαμικής τρομοκρατίας -- που ορισμένοι ήδη αποκαλούν «ισλαμοσυμμορισμό» -- είναι όλως απαισιόδοξες.

Οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας και πληροφοριών έχουν τα γνωστά προβλήματα και επιχειρησιακές αγκυλώσεις που περιορίζουν την αποτελεσματικότητά τους. Η δραστική δικαστική αντιμετώπιση ενόχων για τρομοκρατικές πράξεις έχει επίσης σημαντικά κενά που έχουν από πολλού καλυφθεί σε άλλες χώρες του «δημοκρατικού τόξου». Η καθημερινή προσπάθεια κατά των απειλών, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες ατόμων, παραμένει ατελής, χωρίς συγκεκριμένους τακτικούς σκοπούς και ενέργειες αποτροπής.

Αλλά η εις γενετής αδυναμία ουσιαστικής άμυνας της ελληνικής κοινωνίας σε παρόμοιες απειλές εδράζεται κυρίως στον αιώνιο διχασμό απόψεων που δεν έχει κανένα λογικό περιεχόμενο, αλλά εκπηγάει από την αδήριτη ανάγκη των Ελλήνων πολιτικών να παπαγαλίζουν και να εναγκαλίζονται «ρεύματα» από την Εσπερία και τους «ανεπτυγμένους» που ήδη έχουν προκαλέσει τεράστιες ζημιές σε Δυτικές χώρες.

Το πλέον εξόφθαλμο πρόσφατο παράδειγμα είναι τα περί του ισλαμικού τεμένους στην Αθήνα, θέμα που έχει αναχθεί στο ύψιστο επίπεδο προτεραιότητας όταν η συντριπτική τάση της ελληνικής κοινωνίας εξακολουθεί να το απορρίπτει. Η σημαντική αλλαγή που ήδη αναπτύσσει ρίζες στις Δυτικές χώρες, αφού επιτέλους αναγνωρίζεται ο ρόλος του τεμένους ως ενεργητικού πυρήνα του ιερού ισλαμικού πολέμου,

εξακολουθεί να αγνοείται παρ ημών, αφού η Ελλάδα παραμένει «ταγμένη στα ανθρώπινα δικαιώματα».

Οι αυτοκτονικές τάσεις του ελληνικού πολιτικού όλου δεν είναι τίποτε καινούργιο. Μάλιστα, η έκρηξη της ισλαμικής τρομοκρατίας, και οι ελληνικές αντιδράσεις στο γεγονός, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι οι τάσεις αυτές, αντί να ελαττώνονται, αποκτούν νέες πλέον επικίνδυνες εκφάνσεις. Το μόνο τελικά που μένει, ως σανίδα σωτηρίας, είναι ο λεγόμενος «Θεός της Ελλάδος» που κι αυτός θα έχει πια τους δικούς του ενδοιασμούς.